

[Startside](#) > ... > [Domstolsprocedurer](#) > [Civilretlige Sager](#) > [Bevisoptagelse](#) > [Poland](#)

Bevisoptagelse

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Polen

1 Bevisbyrde

1.1 Hvad er reglerne om bevisbyrde?

Spørgsmål vedrørende bevismateriale og bevisoptagelse reguleres primært af artikel 6 i loven af 23. april 1964 - Civil Code (*ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny*; i det følgende benævnt "civillovbogen") og ved artikel 227 til 315 i lov af 17. november 1964 - civilprocesloven (*ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego*; herefter "den civile retsplejelov").

I henhold til artikel 6 i den civile lovbog ligger bevisbyrden for en kendsgerning hos den person, der udleder retsvirkninger af den. For nogle fakta ligger bevisbyrden hos sagsøger og for andre hos sagsøgte.

1.2 Er der regler, der fritager for at føre bevis for bestemte forhold? I hvilke tilfælde? Er det muligt at føre bevis for, at en bestemt formodningsregel ikke er gyldig?

I overensstemmelse med artikel 228 i den civile retsplejelov kræver fakta, der er alment kendte, ikke bevis. Fakta, der er offentligt tilgængelige, og fakta, som dommeren har kendskab til ex officio, kræver ikke bevis, men dommeren er forpligtet til at informere parterne. Kendsgerninger, som modparten anerkender i løbet af sagen, kræver heller ikke bevis, forudsat at en sådan anerkendelse ikke giver anledning til tvivl (artikel 229 i den civile retsplejelov). Hvis en part ikke svarer på modpartens påstande, kan dommeren, under hensyntagen til resultaterne af retsmødet som helhed, anse disse kendsgerninger for at være blevet anerkendt (artikel 230 i den civile retsplejelov). I henhold til artikel 231 i den civile retsplejelov kan dommeren anse kendsgerninger, der er relevante for sagen, for at være fastslået, hvis en sådan konklusion kan drages af andre fastslåede kendsgerninger (formodning om kendsgerning).

Formodninger, der er fastlagt ved lov (juridiske formodninger), er bindende for dommeren. De kan dog omstødes, når loven ikke udelukker det (artikel 234 i den civile retsplejelov).

Som polsk lov ser ud i øjeblikket, er der ingen uigendrivelige juridiske formodninger, dvs. formodninger, der ikke kan omstødes. Vise juridiske formodninger kan dog kun modbevises i separate sager, for eksempel: formodningen om, at en person døde på den dato, der er angivet i dødserklæringen, formodningen om, at et barn er søn eller datter af moderens mand, eller formodningen om, at den person, der har erhvervet en arv, er arvingen. På samme måde kan det, der er fastslået i en endelig straffedom om en lovovertrædelse, kun anfægtes i en sag om anfægtelse af denne dom.

Andre juridiske formodninger kan modbevises af beviser for det modsatte i samme sag. For eksempel: formodningen om god tro, formodningen om, at et barn er født i live, formodningen om ulovlighed af handlinger, der udgør en trussel mod personlighedsrettigheder, formodningen om lighed mellem andele af medejere i en fælles ejendom, formodningen om, at skyldneren vidste, at han handlede til skade for sine kreditorer, formodningen om lighed mellem bidrag fra partnere i et registreret partnerskab, formodningen om sandfærdighed af det, der er bekræftet i et officielt dokument.

I henhold til artikel 233, stk. 2, i den civile retsplejelov vurderer dommeren efter sin personlige overbevisning og på grundlag af en udtømmende undersøgelse af de indsamlede beviser, hvilken betydning der skal tillægges en parts afvisning af at fremlægge beviser eller de hindringer, den lægger i vejen for administrationen af dem i strid med dommerens afgørelse. I praksis kan dommeren beslutte at flytte bevisbyrden til den part, hvis adfærd gør det vanskeligt at bevise en bestemt kendsgerning; Ved denne omvendte bevisbyrde skal den pågældende part så bevise, at kendsgerningen ikke eksisterede.

1.3 I hvor høj grad skal retten være overbevist om et forhold for at basere sin dom på det pågældende forhold?

Civile retssager er underlagt princippet om fri bevisbedømmelse (artikel 233 i den civile retsplejelov), i overensstemmelse med hvilket dommeren vurderer bevisernes pålidelighed og deres bevisværdi i henhold til sin egen personlige overbevisning på grundlag af en udtømmende undersøgelse af de indsamlede beviser. For at kunne basere en dom på eksistensen af en kendsgerning, skal dommeren være overbevist om, at kendsgerningen faktisk har fundet sted.

Undtagelsesvis, i civile sager, er det muligt at være overbevist om, at kendsgerningen sandsynligvis eksisterede. Det er tilfældet i situationer, hvor loven kun kræver bevis for sandsynlighed og ikke bevis for en kendsgerning (artikel 243 i den civile retsplejelov). I civile sager anses rimelighed for at være tilstrækkeligt til at afgøre, om der f.eks. skal udstedes en sikkerhedsret, om en accessorisk intervenient skal inddrages i sagen, eller om den umiddelbare fuldbyrdelse af en udeblivelsesdom skal udsættes.

2 Bevisoptagelse

2.1 Kræver bevisoptagelse altid, at en part skal anmode herom, eller kan dommeren i visse tilfælde også optage bevis af egen drift?

Dommeren kan acceptere beviser, der ikke er blevet fremlagt af en part (artikel 232 i den civile retsplejelov). Men i tvistige sager er dette usædvanligt og afhænger af dommerens skønsmæssige beføjelser. Situationen er anderledes i visse ikke-tvistige sager, hvor loven giver mulighed for at indlede en sag ex officio (f.eks. i sager om forældremyndighed), eller hvor loven kræver, at dommeren fastslår visse faktiske omstændigheder ex officio (f.eks. i arvesager, hvor retten ex officio fastslår, hvem der er arving). I dette tilfælde er dommeren i praksis forpligtet til at acceptere beviserne ex officio i mangel af relevante anmodninger fra deltagerne i retssagen.

2.2 Hvad sker der efterfølgende, hvis dommeren imødekommer en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse?

Retten er ikke bundet af en anmodning om bevisførelse. Bevismateriale, der fremlægges af en part, kan tillades eller udelukkes. Både afvisning og godkendelse af beviser kræver en afgørelse (artikel 235², stk.2, og artikel 236, stk. 1, i den civile retsplejelov). En undtagelse fra dette princip vedrører dokumenter, der er indeholdt i eller vedlagt sagsakterne Et sådant dokument udgør bevismateriale, uden at der er behov for en særskilt afgørelse; Dommeren skal kun afsige en kendelse, hvis han ønsker at udelukke beviserne (artikel 243² i den civile retsplejelov). Når dommeren beslutter at tillade beviser, angiver han bevismidlerne og de kendsgerninger, der skal bevises, og, hvis det er nødvendigt og muligt, dato og sted, hvor beviserne blev optaget.

Dommeren er ikke bundet af sin beslutning om at tillade eller udelukke beviser og kan tilbagekalde eller ændre den afhængigt af omstændighederne (artikel 240(1) i den civile retsplejelov).

2.3 I hvilke tilfælde kan en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse afvises af retten?

I overensstemmelse med artikel 235, stk.², i den civile retsplejelov kan dommeren udelukke beviser:

- hvis administration er udelukket af en bestemmelse i kodeksen;
- som har til formål at fastslå en ubestridelig kendsgerning, en kendsgerning, som er irrelevant for sagens afgørelse, eller som er blevet bevist i overensstemmelse med sagsøgerens påstand;
- hvilket ikke er brugbart til at fastslå en specifik kendsgerning;
- som er umulig at administrere;
- som ganske enkelt udvider proceduren;

- samt hvor beviset ikke er specificeret i begæringen på en måde, der gør det muligt at administrere det, eller ikke specificerer de kendsgerninger, der skal bevises ved beviset, og parten på trods af påbuddet ikke har afhjulpet denne mangel.

2.4 Hvilke forskellige bevismidler findes der?

Bevismidlerne kan omfatte

- dokumenter, der indeholder tekst, som kan bruges til at identificere dem, der har udfærdiget dem (artikel 243¹ til 257 i den civile retsplejelov);
- vidneforklaringer (artikel 259 til 277 i den civile retsplejelov);
- ekspertudtalelser (artikel 278 til 291 i den civile retsplejelov);
- inspektioner (artikel 292 til 298 i den civile retsplejelov);
- høring af parterne (artikel 299 til 304 i den civile retsplejelov);
- grupperede blodprøver (artikel 305 til 307 i den civile retsplejelov);
- dokumenter, der indeholder et billede eller en lydoptagelse (artikel 308 i den civile retsplejelov).

Dette katalog er åbent; Polsk civilret tillader brug af andre beviser end dem, der udtrykkeligt er specificeret i loven (artikel 309 i den civile retsplejelov).

2.5 Hvad er procedurerne for vidneforklaringer, og adskiller de sig fra procedurerne for udtalelser fra sagkyndige? Hvad er reglerne for afgivelse af skriftlig forklaring og fremlæggelse af sagkyndiges rapporter/udtalelser?

I princippet taler vidner mundtligt under høringen. Vidner, der ikke er i stand til at svare på en indkaldelse på grund af sygdom, handicap eller en anden uoverstigelig forhindring, afhøres i deres hjem (artikel 263 i den civile retsplejelov). Dommeren kan pålægge vidnet at udtrykke sig skriftligt (artikel 271¹ i den civile retsplejelov), og vidnet skal gøre det inden for den tidsfrist, som dommeren har fastsat. Vidner, der er døde eller stumme, kan udtrykke sig skriftligt eller med hjælp fra en ekspert (artikel 271, stk. 2, i den civile retsplejelov). I tilfælde af uberettiget udeblivelse pålægger dommeren vidnet at betale en bøde, hvorefter han indkalder ham igen, og i tilfælde af yderligere udeblivelse pålægger han ham igen at betale en bøde og kan beslutte, at han skal føres ved tvang (artikel 274, stk. 1, i den civile retsplejelov).

Før enhver høring informeres vidnet om sin ret til at nægte at vidne og om de strafferetlige sanktioner for at afgive falske vidneudsagn (artikel 266 i den civile retsplejelov). Vidnet, der indkaldes til at afgive forklaring, aflægger ed i følgende vendinger: "I bevidstheden om vigtigheden af mine udtalelser og mit ansvar over for loven, sværger jeg højtideligt at fortælle den ærlige sandhed og ikke at skjule, hvad jeg ved". Vidner, der afhøres skriftligt, aflægger ed ved at underskrive deres forklaring

Ved mundtlig vidneforklaring begynder vidnet med at svare på dommerens spørgsmål om, hvad han ved om sagen og kilden til denne information, hvorefter parterne kan stille spørgsmål til ham (artikel 271(1) i den civile retsplejelov).

Vidner, hvis udsagn modsiger hinanden, kan konfronteres (artikel 272 i den civile retsplejelov).

Afhøring af et vidne ved hjælp af teknisk udstyr, der gør det muligt at udføre denne handling på afstand, afhænger af dommerens beslutning, der vurderer, om bevisets art ikke udelukker det (for eksempel på grund af vidnets personlige egenskaber; artikel 235, stk. 2, i den civile retsplejelov). I dette tilfælde skal vidnet befinde sig i en anden retsbygning, eller i et fængsel eller varetægtsfængsel, hvis han er frihedsberøvet, så retssagen kan transmitteres mellem retssalen i den ret, der fører sagen, og det sted, hvor vidnet befinder sig. Uanset hvor den frihedsberøvede person befinder sig, deltager en repræsentant for fængsels- eller arresthusadministrationen, en repræsentant, hvis en sådan er blevet udpeget, og en tolk, hvis en sådan er blevet udpeget, i de processuelle aktiviteter (artikel 151, stk. 2, i den civile retsplejelov).

Dommeren beslutter, om den sagkyndige skal afgive sin udtalelse mundtligt eller skriftligt (artikel 278(3) i den civile retsplejelov). Hver meddelelse skal angive de grunde, den er baseret på (artikel 285 i den civile retsplejelov). Når udtalelsen er blevet fremlagt, kan dommeren anmode om et supplement eller en mundtlig eller skriftlig forklaring på udtalelsen, samt en yderligere udtalelse fra den samme ekspert eller andre eksperter (artikel 286 i den civile retsplejelov).

Hvis beviset skal administreres af en udpeget dommer eller en domstol, kan dommeren overlade valget af ekspert til den udpegede dommer eller domstolen (artikel 278(2) i den civile retsplejelov).

Indtil den sagkyndige har afsluttet sine handlinger, kan en part anmode om udelukkelse af ham på samme grundlag som for udelukkelse af en dommer (artikel 281, stk. 1, i den civile retsplejelov).

Den sagkyndige kan nægte at afgive sin udtalelse af de samme grunde, som vidner kan nægte at afgive forklaring (artikel 280 og 261 i den civile retsplejelov). En ekspert, der ikke er registreret på listen over juridiske eksperter, skal aflægge den relevante ed.

Dommeren kan beordre den sagkyndige til at fremlægge de relevante dokumenter i sagen eller emnet for undersøgelsen i det omfang, det er nødvendigt, samt beordre ham til at være til stede eller deltage i bevisoptagelsen (artikel 284 i den civile retsplejelov).

I tilfælde af uberettiget udeblivelse, uberettiget nægtelse af at aflægge ed eller afgive udtalelse eller uberettiget forsinkelse med at afgive udtalelse, kan dommeren idømme den sagkyndige en bøde, men kan ikke kræve, at han bliver indbragt under tvang (artikel 287 og 289 i den civile retsplejelov).

Dommeren kan godkende en udtalelse, der er udarbejdet efter anmodning fra en offentlig myndighed i forbindelse med andre procedurer, der er fastsat ved lov, som bevis. (artikel 278, stk. 1, i den civile retsplejelov).

Enhver person er forpligtet til på dommerens anmodning og inden for en bestemt tid og på et bestemt sted at fremlægge ethvert dokument i sin besiddelse, der indeholder bevis for en kendsgerning, der er relevant for sagen, forudsat at dokumentet ikke indeholder fortrolige oplysninger (artikel 248(1) i den civile retsplejelov). En person, der som vidne kan nægte at udtale sig om de forhold, der er genstand for dokumentet, eller som er i besiddelse af et dokument på vegne af en tredjepart, der af samme grund kan modsætte sig dets fremlæggelse, kan unddrage sig denne forpligtelse. Det er dog ikke muligt at nægte at fremlægge et dokument, hvis indehaveren eller en tredjepart er forpligtet til at fremlægge det i forhold til mindst en af parterne, eller hvis dokumentet er udstedt i den parts interesse, der anmoder om bevisoptagelse. Desuden kan en part ikke nægte at fremlægge et dokument, hvis den risikerer at tabe sagen (artikel 248(2) i den civile retsplejelov).

2.6 Har visse procedurer for bevisførelse større vægt end andre?

Der er intet grundlag for at indføre et formelt hierarki af bevismetoder i forhold til deres pålidelighed og bevisværdi. Som hovedregel vurderer dommeren beviserne efter eget skøn. Men i det omfang, loven tillader det, udgør dokumenter tilstrækkeligt bevis for eksistensen af visse kendsgerninger. Administrative dokumenter, der er udarbejdet i den krævede form af de kompetente offentlige myndigheder og andre statslige organer som en del af deres opgaver, såvel som af andre enheder som en del af de offentlige forvaltningsopgaver, der er betroet dem ved lov, udgør bevis for, hvad der officielt er attesteret i disse dokumenter (artikel 244 i den civile retsplejelov). En part, der benægter ægtheden af et administrativt dokument, eller som hævder, at udsagnene fra den myndighed, som dokumentet stammer fra, ikke er sande, skal bevise disse omstændigheder (artikel 252 i den civile retsplejelov). På samme måde er et privat dokument, der er udarbejdet i skriftlig eller elektronisk form, bevis på, at den person, der underskrev det, afgav den erklæring, der er indeholdt i dokumentet (artikel 245 i den civile retsplejelov). Hvis en part benægter ægtheden af et privat dokument eller hævder, at erklæringen fra den person, der har underskrevet det, ikke stammer fra denne part, skal sidstnævnte bevise disse omstændigheder. Men hvis problemet vedrører et privat dokument, der er udstedt af en anden person end den part, der anfægter det, skal dokumentets ægthed bevises af den part, der ønsker at påberåbe sig det (artikel 253 i den civile retsplejelov).

2.7 Er visse procedurer for bevisførelse obligatoriske, når bestemte forhold skal bevises?

Nej. På den anden side, når loven kræver en passende formular til indgåelse af en bestemt kontrakt, er muligheden for at bevise indgåelsen af denne kontrakt ved hjælp af andre beviser end kontraktdokumentet betydeligt begrænset. En person, der ikke har udført en handling på den rette måde, udsættes for negative konsekvenser af proceduremæssig karakter i form af en begrænsning af muligheden for at fremlægge beviser. Hvis loven eller en kontrakt kræver skriftlig form for udførelsen af en juridisk handling, er bevis ved vidneudsagn eller ved at høre parterne i den pågældende handling tilladt, hvis dokumentet, der indeholder handlingen, er gået tabt, ødelagt eller taget væk af en tredjepart, og hvis skriftlig form var beregnet til bevisformål, også i de tilfælde, der er angivet i civilloven (dvs. i andre tvister end mellem virksomheder, hvis begge parter samtykker,

hvis det kræves af en forbruger i en tvist med en virksomhed, eller hvis udførelsen af en juridisk handling er sandsynliggjort ved hjælp af et dokument; artikel 246 i den civile retsplejelov, artikel 74, stk. 2 og 4, i den civile lovbog). På samme måde er bevisførelse ved vidneudsagn eller ved høring af parterne mod indholdet eller ud over indholdet af et dokument, der indeholder en retsakt, kun tilladt, hvis det ikke fører til omgåelse af bestemmelserne vedrørende den krævede form under strafansvar for ugyldighed, og hvis dommeren på grund af sagens særlige omstændigheder finder det nødvendigt (artikel 247 i den civile retsplejelov).

2.8 Er vidner ved lov forpligtet til at afgive forklaring?

Ja.

2.9 I hvilke tilfælde kan de nægte at afgive forklaring?

Parternes ægtefæller, slægtninge i op- og nedstigende linje, brødre, søstre og slægtninge i lige linje eller i samme grad samt personer, der er beslægtet med parterne ved adoption, har ret til at nægte at vidne. Retten til at nægte at vidne fortsætter også efter opløsning af ægteskabet eller tilbagekaldelse af adoptionen. Det er dog ikke tilladt at nægte at vidne i sager om personlig status (f.eks. for at fastslå eller bestride et barns oprindelse, for at annullere et ægteskab, for at adoptere eller tilbagekalde en adoption, for at erklære et fravær, for at erklære en person savnet), undtagen i tilfælde af skilsmisse (artikel 261, stk. 1, i den civile retsplejelov).

Vidner kan også nægte at besvare spørgsmål, der stilles til dem, hvis deres vidneudsagn sandsynligvis vil udsætte dem eller en af deres ovennævnte slægtninge for strafferetlige sanktioner, vanære eller alvorlig og direkte materiel skade, eller hvis deres vidneudsagn sandsynligvis vil resultere i krænkelse af en vigtig erhvervshemmelighed. Desuden kan en præst nægte at vidne om forhold, der er blevet betroet ham under skriftemålet (artikel 261, stk. 2, i den civile retsplejelov).

2.10 Kan en person, der nægter at afgive forklaring, straffes eller tvinges til at afgive forklaring?

I tilfælde af en uberettiget nægtelse af at vidne eller aflægge ed, skal dommeren, efter at have hørt de tilstedeværende parter om begrundelsen for nægtelsen, pålægge vidnet at betale en bøde. Ud over denne bøde kan dommeren beordre, at et vidne tilbageholdes i højst en uge. Dommeren ophæver kendelsen om varetægtsfængsling, hvis vidnet afgiver forklaring, eller hvis sagen er blevet afsluttet i en retssag, hvor vidnets forklaring blev accepteret (artikel 276 i den civile retsplejelov).

2.11 Er visse personer fritaget for at afgive vidneforklaring?

Ja. Personer, der er ude af stand til at skelne eller kommunikere deres opfattelser, kan ikke vidne (artikel 259, stk. 1, i den civile retsplejelov). Ophør af årsagerne til denne uarbejdsdygtighed kan føre til ophævelse af forbuddet mod at høre sådanne personer som vidner. Alene det faktum, at en person er i psykiatrisk behandling eller er frataget sin retlige handleevne, medfører ikke automatisk et forbud mod at høre personen. Der er heller ingen minimumsalder for, hvornår et barn anses for at have evnen til at skelne eller kommunikere, hvad han eller hun opfatter. Om et barn kan afhøres som vidne, afhænger af hans eller hendes individuelle evner og udviklingsniveau. Kun i ægteskabsager forbyder loven mindreårige under 13 år og efterkommere af parter under 17 år at blive afhørt som vidner (artikel 430 i den civile retsplejelov).

Derudover er det generelle princip, at ingen kan blive hørt i den samme sag først som vidne og derefter som part i retssagen. Den juridiske repræsentant for en part kan derfor blive hørt som en del af afhøringen af parterne, men ikke som vidne (artikel 259, paragraf 3, i den civile retsplejelov). En partsrepræsentant kan afhøres som vidne, men skal i så fald udpege en stedfortræder for den tid, afhøringen varer, og skal straks efter afgivelse af vidneforklaring afgive sit mandat. Medinteressenter kan ikke afhøres som vidner (artikel 259, stk. 4, i den civile retsplejelov).

Militærpersonale og embedsmænd, der ikke er fritaget for forpligtelsen til at holde oplysninger, der er klassificeret som "hemmelige" eller "fortrolige", hemmelige, kan ikke vidne, hvis deres vidneudsagn ville resultere i en overtrædelse af denne forpligtelse (artikel 259, stk. 2, i den civile retsplejelov).

På samme måde kan en mægler ikke afhøres som vidne om forhold, som han har fået kendskab til under mæglingen, medmindre parterne fritager ham fra sin forpligtelse til at holde mæglingen hemmelig (artikel 259, stk.¹, i den civile retsplejelov).

2.12 Hvad er dommerens og parternes rolle ved afhøring af vidner? Under hvilke omstændigheder kan et vidne afhøres ved brug af videomøde og andre tekniske hjælpemidler?

Vidner afhøres af dommeren. Dommerformanden verificerer vidnets identitet på forhånd, informerer ham om hans strafansvar i tilfælde af falske udsagn og tager ham i ed. Vidnet begynder med at svare på formandens spørgsmål om, hvad han ved om sagen og kilden til hans oplysninger, hvorefter de andre dommere og parterne kan stille spørgsmål til ham (artikel 271, stk. 1, i den civile retsplejelov). Formanden giver ordet, tillader, at der stilles spørgsmål, og kan tage ordet tilbage, hvis taleren misbruger det, samt afvise et spørgsmål, hvis han finder det upassende eller overflødigt (artikel 155 i den civile retsplejelov). Vidnet må kun forlade lokalet med formandens tilladelse (artikel 273, stk. 2, i den civile retsplejelov).

3 Vurdering af beviset

3.1 Kan retten tage hensyn til beviser, som en part har tilvejebragt på ulovlig vis?

Polsk lov indeholder ikke et generelt forbud mod brug af ulovligt fremskaffede beviser i civile retssager. Domstolens retspraksis og akademiske forfatteres synspunkter stemmer ikke overens. Den fremherskende opfattelse er, at dommeren skal vurdere fra sag til sag, hvilken interesse der skal beskyttes mest: den rettighed, der krænkes af den måde, beviserne er fremskaffet på, eller den rettighed, der skal bedømmes. Mens beviser, der er fremskaffet som følge af en lovovertrædelse, som hovedregel skal betragtes som uantagelige, gælder det samme ikke nødvendigvis for beviser, der er fremskaffet som følge af en mindre krænkelse af en rettighed (for eksempel en krænkelse af en personlig rettighed i form af retten til privatliv), især hvis der er en vigtig offentlig interesse i at tillade beviserne.

Som hovedregel er bevismateriale i form af en optagelse af en samtale, som den part, der leverer bevismaterialet, har deltaget i, tilladt, selv om optagelsen blev foretaget uden den anden parts viden eller samtykke.

Under alle omstændigheder, hvis beviset er fremskaffet ved hjælp af en forbrydelse af strafferetlig eller erstatningsretlig karakter (fastslået ved en endelig straffedom), kan rettens godkendelse heraf udgøre en grund til at genoptage sagen (artikel 403(1)(2) i den civile retsplejelov).

3.2 Tillægges en parts egen forklaring værdi som bevismiddel?

Erklæringer fra parterne, hvad enten de er mundtlige eller skriftlige, udgør ikke bevismateriale. Men hvis der, efter at beviserne er udtømt eller på grund af deres fravær, stadig er fakta, der er relevante for afgørelsen i sagen, som ikke er blevet afklaret, kan dommeren beordre parterne til at blive hørt for at afklare disse fakta (artikel 299 i den civile retsplejelov), og denne høring betragtes derefter som bevis.

4 Har denne medlemsstat i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i forordningen om bevisoptagelse angivet andre myndigheder, der har kompetence til at optage bevis i forbindelse med retssager på det civil- og handelsretlige område inden for rammerne af forordningen? I bekræftende fald, i hvilke sager kan de så optage bevis? Kan de kun begære bevisoptagelse, eller kan de også bidrage til bevisoptagelsen på grundlag af en begæring fra en anden medlemsstat? Se også meddelelser afgivet i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordningen om bevisoptagelse

I Polen har domstolene enekompetence over bevisoptagelse i forbindelse med retssager i civile eller kommercielle sager.

Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.